

L'escriptura és un exercici contra natura. S'exerceix en la més íntima solitud tot i que el món pot esclatar a la teua vora. Inicies l'aventura i confies, optimista, amb la mirada dels altres. I els creus quasi passant-te els fulls virtuals dels teus escrits-, però lentament una boira s'escampa i et trobes orfe de contactes i tebiors.

Aleshores te n'adones que la fidelitat a la carn que et vivifica *-la paraula-* t'exigeix, de vegades, l'abisme.

Davant de l'horitzó saps d'una melodia que no mai finalitzaràs: simplement ets el seu missatger. Has de dur l'esperança als qui l'han perduda, has de recuperar la veu dels qui són muts per ofec, has de bufar fort per desfer els fums que ens omplen de sutja...

I de tant d'escriure veus que el sol s'aixeca i es gita perquè ho pronuncies amb les paraules exactes que, a la fi, ell obeeix. Qui escriu és dipositari d'una fe en la llengua que estima.

El creador no suplanta la Realitat amb conceptes, car no filosofa. Ell intenta els colors de la memòria : l'asimètric vol d'una marieta, un projectil perdut d'amor, posem per cas, esdevenen l'excusa perfecta per generar vida.

És així com naix un text matèric que, realitzat, pren cos, però que no disposa límits, ni condiciona l'escriptor. Esdevindria una estranyesa l'afirmació d'un text que afaïçonara el creador?

En escriure puc dir que visc en futur.

Amic meu, potser no lliges sencer aquest petit jardí; però, potser, acarones amb el palmell aquesta bardissa...

Al capdavant, vull que sàpigues que sóc, com ésser vital, el resultat dels mots que empre.

No veure tan sols les paraules. Respirar-les. Notar la dringadissa quan les pronuncies de l'interior al cor dels altres i, aleshores, creix l'emoció.

En aquesta mar no hi ha lloc per als naufragis.

L'íntima solitud del creador

De **“La llum dels mots: construcció literària i Realitat vital”**